

El Papa anima a oferir la bellesa i l'alegria de l'amor familiar a un món ferit, i per això un dels objectius d'aquest any és conscienciar els joves de la importància de la formació en la veritat de l'amor

Pere Alavedra

En totes les èpoques, les diòcesis de Catalunya han sabut bastir una sòlida tradició catequètica, pròpia i, alhora, il·luminada per les indicacions generals.

Joan Maria Amich

Martí Alanis va ser un home bo, senzill, afectuós, amb ànima alegre i amic dels amics. Fidel a la pregària, a la missa i a la lectura espiritual.

David Codina

EL BON PASTOR

Revista per a preveres i diaques

Jo soc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. I dono la vida per les ovelles.

Número 132
Març 2021

Any XII

Pòrtic.....	3
ARMAND PUIG I TÀRRECH	
<i>Un sol cor i un sol esperit</i>	<i>6</i>
Es publica la versió catalana del <i>Directori per a la Catequesi</i>	
JOAN MARIA AMICH	
<i>Presents com el llevat.....</i>	<i>8</i>
Pastoral de la Joventut i Matrimonial seguint <i>Amoris Laetitia</i>	
PERE ALAVEDRA	
<i>Anunciar l'Evangeli</i>	
Jesús «Fill de Déu» en l'Evangeli de Marc.....	10
MARC MAJÀ GUIU	
Homilia del primer diumenge de Quaresma	13
IGNASI M. FOSSAS	
<i>Deixebles de l'Evangeli.....</i>	<i>15</i>
50 anys de l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí Alanís	
DAVID CODINA	
<i>Rentar els peus.....</i>	<i>17</i>
...capaç de conèixer, estimar i dialogar	
CARLES MUÑIZ	
<i>Reclinats sobre el pit del Senyor.....</i>	<i>18</i>
Pare i germà, com sant Josep	
SALVADOR BACARDIT	
<i>Un bisbe ens parla.....</i>	<i>19</i>
Creure de tot cor	
+SALVADOR GIMÉNEZ VALLS	
<i>Hem vist, hem llegit.....</i>	<i>21</i>
In memoriam +Jaume Traserra	
JOSEP MARIA VILASECA I RIBALTA	

Equip de redacció Agustí Borrell, Norbert Miracle, Xavier Morlans, Daniel Palau, Armand Puig. Sota el patrocini de la Càtedra de Teologia Pastoral Josep Pont i Gol

Disseny original Animaset

Dipòsit Legal T- 1085 - 2014 revistaelbonpastor@gmail.com www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de la revista podeu fer els vostres donatius a

La Caixa 2100-0272-33-0101212882

Moltes gràcies

Pòrtic

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

El dia 8 de desembre de 2020 el papa Francesc va decretar un any dedicat de manera especial a Sant Josep (carta apostòlica *Patris corde*), ran dels 150 anys de proclamació de l'espòs de Maria com a patró de l'Església Universal per part del papa Pius IX (*Quemadmodum Deus*, 8 de desembre de 1870). En un moment de grans canvis en la configuració de l'Església –fi dels mil·lenaris estats pontificis– i de suspensió del Concili Vaticà I (el Concili fou suspès el 20 d'octubre de 1870, data del plebiscit en què els estats pontificis foren annexionats a Itàlia), el Papa va recórrer a la figura de Sant Josep, custodi de Jesús i de Maria, per demanar la seva intercessió com a protector d'una Església sacsejada per molts costats. Les revoltes socials i polítiques que enarboraven la bandera del pensament lliure i anticlerical, l'emergència d'una revolució industrial que convertia els pagesos i artesans en proletaris, la dificultat de trobar respostes al pensament crític manifestada en la «qüestió modernista», l'esclat de l'anomenada «qüestió obrera» que va comportar l'allunyament de moltes persones de l'Església, tot plegat creava un estat de dificultat i inquietud.

En un context complicat com és el de la pandèmia, el papa Francesc reprèn la figura de Sant Josep com a model de persona que, sense fer-se veure, exercita la paciència i infon esperança. El pare adoptiu de Jesús és, en expressió del mateix Papa en la carta apostòlica *Gaudete et exsultate*, un sant de la porta del costat, que té en els evangelis una presència discreta i amagada, sense protagonismes. D'altra banda, Sant Josep és l'home de la paternitat que accepta Jesús com a fill tot i saber que el fruit que porta a les entranyes Maria, la seva esposa, no és d'ell, sinó que creu fermament que allò és obra de l'Altíssim. Josep es col·loca, doncs, en el solc d'Abraham, pare en la fe, el qui es mostra disposat a sacrificar Isaac el seu fill quan Déu li ho demana. Per damunt de tot, Josep de Natzaret col·labora directament en el disseny salvador de Déu. El seu fiat no és llunyà del de Maria. Aquesta digué a Gabriel, el missatger diví: «sóc la serventa del Senyor» (Lluc 1,38). Igualment, Josep fa allò que l'àngel del Senyor li mana (Mateu 1,24) i posa en pràctica aquestes mateixes paraules. Josep és el «servent fidel i assenyat», posat al capdavant de la seva família, que envolta Jesús de tendresa i el fa créixer en l'amor (Mateu 24,45).

A propòsit de Sant Josep diu el Papa en la seva carta apostòlica: «Tota veritable vocació neix de donar-se un mateix, la qual cosa és la maduració del simple sacrifici». I continua dient que aquesta és la maduresa que s'espera d'un prevere o d'un consagrat. Sant Josep es relaciona amb el dia del Seminari perquè un Seminari és una escola on s'aprofundeix la

condició de deixeble i on cada seminarista es planteja si aquest aprofundiment es referma fins al punt de donar-se del tot a Déu i a l'Església. En efecte, un seminarista és un deixeble de Jesús que vol trobar-se i identificar-se amb ell fins al punt de caminar darrere d'ell cap al servei perenne de l'altar i del memorial eucarístic, de la Paraula i dels pobres, és a dir, els grans tresors de l'Església. Per això el seminarista escull i viu el celibat des de la gratuïtat, no per ser superior als altres, sinó per ser inferior a ells, és a dir, per posar-se sota d'ells i compartir amb els més petits el do que ha rebut.

El seminarista no es prepara per ser un funcionari del sagrat o un buròcrata d'una organització no profit, sinó per ser un prevere, un servidor de la comunitat cristiana, del poble sant i fidel de Déu. El seminarista aprèn a tenir la casa oberta a tots els qui busquen una persona que els aculli i els escolti, sense jutjar-los ni condemnar-los, que els parli de Déu i del sentit de la vida. El seminarista camina cap un presbiterat que no coneix les fronteres, que es commou davant les perifèries urbanes i existencials, que consola els malalts i els afligits amb la misericòrdia que brolla de l'Evangeli que predica. El seminarista aprèn a trobar la seva força en l'Eucaristia i en la pregària, ja que viu de l'amistat amb Jesús i de la preocupació per un món que cal evangelitzar. Per això en la seva pregària no s'oblida dels dolors i les ferides del món, sinó que intercedeix per tothom, tot i estar, ell mateix, envoltat de «feblesa» (Hebreus 5,2).

Els seminaristes del segle XXI són, com sempre ha passat, persones sorgides de l'època on viuen. No es poden entendre al marge del món actual, amb totes les seves característiques i particularitats. Resulta, doncs, fora de lloc fer servir categories d'altres èpoques per «avaluar-los» i, menys encara, per «comparar» la situació actual amb realitats de temps passats. Els seminaristes d'avui participen del món globalitzat, complex, fragmentat, individualista, telemàtic, neguitós, sensible a l'emotivitat i als sentiments, mancat d'equilibri degut a la pandèmia, ferit per situacions feixugues (trencaments familiars en forma de divorci dels pares, per exemple).

Per això la situació habitual en altre temps ha canviat completament. La família cristiana, juntament amb la parròquia i l'escola confessional, espais de creixement de la fe i de socialització en cristià, ja no són els àmbits majoritaris d'on surten les vocacions al ministeri presbiteral. En aquests moments, la majoria de vocacions de les persones que poblen els seminaris catalans són fruit d'opcions individuals que tenen el seu inici, no en una de les múltiples realitats cristianes comunitàries, sinó en itineraris personals molt diversificats que se situen entre els 16-18 i els 45-50 anys. El caràcter heterogeni dels processos vocacionals és l'element comú que presenten els nois o homes que decideixen demanar l'entrada al Seminari.

Els seminaristes d'avui han viscut sovint a la intempèrie i mentre són al Seminari han de fer esforços per anar ubicant la veu de Déu que han sentit en relació a allò que és i representa l'Església, i el marc formatiu que aquesta els proposa. Els seminaristes d'ara fa uns quants decennis eren «naturalment comunitaris»: generalment estaven inserits en la comunitat eclesial, i la dimensió comunitària era un element central en la cultura de

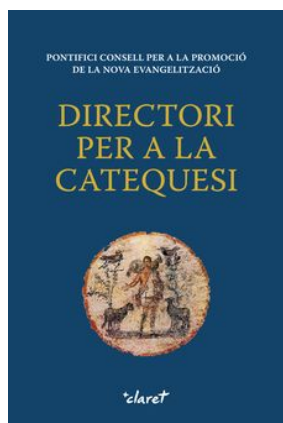
l'època. Tant les ideologies al voltant del '68 com la utopia marxista tenien un fort component col·lectivista. Ara, les persones són «naturalment individuals», molt pendents de la pròpia decisió i de la pròpia llibertat. La seva posició davant els qui tenen autoritat no és de contestació frontal però hi pot haver manques d'adhesió que passin gairebé inadvertides o que quedin dissimulades.

Val a dir que en un moment de crisi de les institucions com el que vivim, el seminarista s'agafa amb més força a la institució–Seminari i a la institució–Església, amb el risc d'un cert clericalisme, que amaga un desig de trobar seguretat i d'identitat. D'altra banda, en un moment de crisi d'ideologies el seminarista vol marcar amb traç gruixut quins són els límits i els contorns d'allò que ha de creure i viure.

Per norma general, el seminarista del segle XXI entra de ple en la concepció comunitària que li proposa el Seminari, fortament arrelada en l'Evangeli i en el mateix esperit humà. En aquest sentit el Seminari suposa un fre clar a l'individualisme ambiental, ja que promou un estil de vida intensament comunitari –i no una convivència que fos una simple suma d'individualitats. Aquest element és clau per a fer del futur prever «un home de la comunitat cristiana», no un solitari. També contribueix a accentuar aquesta dimensió comunitària l'espiritualitat de tipus litúrgic, tant pel que fa a l'eucaristia diària com pel que fa a la litúrgia de les hores. La litúrgia desenvolupada i curosa –el seminarista es passa cada dia dues hores a l'església– es completa amb la lectura espiritual de l'Escriptura o *lectio divina* i amb les lectures dels grans espirituals de la història cristiana.

El tercer factor que serveix per a dibuixar una vida articulada des de la dimensió comunitària i eclesial de la fe és la formació intel·lectual que tots els seminaristes de les diòcesis catalanes reben a l'Ateneu Universitari Sant Pacià de mans de professors/es d'extracció diversa. L'Ateneu, amb les seves facultats de Teologia, Filosofia i Història (Facultat Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes) i la quasi Facultat de Litúrgia –en total, quatre institucions universitàries– garanteix un aprenentatge conjunt de tots els seminaristes provinents de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. L'Ateneu és un centre acadèmic on es fan realitat l'agregació i el coneixement mutu (els alumnes són seminaristes i no seminaristes, a parts iguals), i contribueix a fornir un bon bagatge de pensament fonamentat en la teologia cristiana. L'ensenyament que s'imparteix a l'Ateneu aporta elements de reflexió constructiva i críticament solvent de la filosofia i de la teologia cristianes en el marc de la fe de l'Església, fonamentada en l'Escriptura, la Tradició i el Magisteri.

Preguem pels nostres seminaristes i pels seus formadors en aquesta data senyera de Sant Josep – dia del Seminari (diumenge, 21 de març d'enguany). Ens trobem en el primer aniversari d'una pandèmia que ens ha canviat la vida i que ens convida a imaginar un futur divers, per a l'Església i per al món. Els preveres, homes de Déu, de la comunitat i dels petits del Regne, seran actius en la construcció d'una humanitat que ha créixer com una sola família.

Un sol cor i un sol esperit

Es publica la versió catalana del *Directori per a la Catequesi*

JOAN MARIA AMICH

*prevere del bisbat de Girona,
vicari episcopal i rector de la Bisbal d'Empordà*

Durant el mes de març de 2020, la Santa Seu ha promulgat el nou Directori per a la Catequesi. Dintre del mateix any, la Conferència Episcopal Tarraconense a través de l'Editorial Claret n'ha publicat la versió catalana que ja podem tenir a les mans.

En la presentació signada per Mons. Salvatore Fisichella s'afirma que «cada Directori ha estat redactat seguint la línia d'importants documents del Magisteri. El primer va tenir com a referència l'ensenyament conciliar; el segon, el Catecisme de l'Església Catòlica; i el nostre, el Sínode sobre *La nova evangelització i la transmissió de la fe cristiana*, juntament amb l'Exhortació apostòlica del papa Francesc *Evangelii gaudium*. Els tres textos mantenen unes exigències comunes, com ho són la finalitat i les tasques de la catequesi, però cada un d'ells intenta respondre a canvis en el context històric i a l'actualització feta pel Magisteri.»

El context cultural i les noves problemàtiques que l'Església està cridada a viure són un teló de fons permanent en el text. Dos escenaris, íntimament vinculats, són treballats amb especial insistència: el fenomen de la cultura digital i la globalització de la cultura. A aquests dos s'hi afegeixen altres importants reptes culturals per a l'anunci cristià: la mentalitat científica, les qüestions bioètiques, la integritat de la vida i la seva dignitat, el compromís ecològic, l'opció pels pobres i el compromís dels cristians en la societat.

És indubtable que el text també s'ubica en una situació socioreligiosa ben precisa. Els pastors la coneixem bé: «Qui avui demana o ja ha rebut la gràcia dels sagraments sovint no té una experiència explícita de la fe o no en coneix íntimament la força i l'ardor.» (56) I és a partir d'aquesta constatació que el Directori fa l'aposta per una catequesi kerigmàtica: «La catequesi, que no sempre es pot distingir del primer anunci, està cridada a ser sobretot un anunci de la fe i no ha de confiar a altres accions eclesials la tasca d'ajudar a descobrir la bellesa de l'Evangeli. És important que, precisament a través de la catequesi, cada persona descobreixi que val la pena creure. D'aquesta manera, la catequesi ja no es limita a ser un simple moment de creixement més harmònic de la fe, sinó que contribueix a *generar* la fe mateixa i permet descobrir la seva grandesa i credibilitat. » (57)

Aquesta exigència fa emmirallar la catequesi en el model del catecumenat baptismal per «assumir-ne l'estil i el dinamisme formatiu, [perquè] el catecumenat té un to missioner

connatural que amb el temps s'ha debilitat en la catequesi.» (64) L'experiència catecumenal a les nostres diòcesis ens pot ajudar a començar «una etapa en què la catequesi haurà de ser capaç de generar itineraris d'aproximació a la fe cada vegada menys estandarditzats i molt més atents a les particularitats de cada un [...] Missió de la generació adulta que vol transmetre la fe és la d'afavorir experiències. Només una catequesi que vagi de la pura informació religiosa a l'acompanyament i a l'experiència de Déu serà capaç d'oferir sentit.» (370-371)

Aquest canvi de paradigma demanarà capacitar agents pastorals i catequistes disposats a reorientar-se ells mateixos i dur-lo a terme, amb una preparació feta a consciència, que no es limiti a una «conferència» brillant i que perduri en el temps. El Directori hi dedica el capítol IV: «El treball formatiu actua com una *transformació* de la persona, que interioritza existencialment el missatge de l'Evangelí, de manera que aquest pugui ser llum i orientació per a la seva vida i missió eclesial.» (131) La formació catequètica dels candidats a l'Orde sagrat també compta amb el seu apartat, conscients els autors que «la qualitat de la catequesi d'una comunitat també depèn dels ministres ordenats que se n'ocupen» i remarcant que valen per a ells «els mateixos criteris formatius que ja s'han donat per a tots els catequistes.» (151)

Amb la lectura d'algunes parts del nou document, els pastors trobarem indicacions precioses per a la tasca parroquial de cada dia. Ens pot il·luminar, per exemple, la part dedicada a la catequesi en les diverses etapes o condicions de les persones, començant per la catequesi en i amb les famílies. Personalment crec que els números dedicats a la catequesi amb els adults estan molt ben pensats i ens poden ser útils: «Mostren veritablement l'intent continu de la comunitat eclesial per situar-se davant dels adults, tractant d'acollir-ne la situació existencial concreta i posant-se a l'escolta de les exigències i les necessitats reals.» (261)

No es pot oblidar que un directori d'aquestes característiques ofereix un marc general per a la catequesi que després s'ha de concretar en cada lloc. El document ho expressa diverses vegades. Ja en la presentació assenyala que caldrà «traduir les indicacions generals en el llenguatge de les diverses comunitats eclesials.» Aquesta és una anotació present en tot el text, que dedica el capítol XI a la tasca de la inculturació de la fe pròpia de la catequesi; gairebé al final, «es confia al discerniment pastoral de l'Església local i a la seva creativitat la decisió de modular la presentació de les quatre dimensions de la vida cristiana [...] en la forma que millor ajudi a l'acolliment i el creixement de la fe dels seus fills.» (405)

Sembla clar que la traducció al català del Directori per a la Catequesi hauria de ser un primer pas cara a una altra traducció, la que s'ha de fer a la realitat socioreligiosa del nostre país. En totes les èpoques, les diòcesis de Catalunya han sabut bastir una sòlida tradició catequètica, pròpia i, alhora, il·luminada per les indicacions generals. En els darrers cinquanta anys, la reflexió i l'acció del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) han estat ingents i en l'actualitat se situen, n'estic segur, en l'òrbita del moviment renovador de fons que el recent *Directori per a la Catequesi* proposa per a tota l'Església.

Presents com el llevat

Pastoral de la Joventut i Matrimonial seguint *Amoris Laetitia*

PERE ALAVEDRA

*prevere de l'arquebisbat de Barcelona
vicari de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià*

El 19 de març es compliran cinc anys de la publicació de l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia* sobre la bellesa i l'alegria de l'amor familiar. I el Papa Francesc ens ha convidat a reflexionar i aprofundir aquest document durant un any des del 19 de març fins el 26 de Juny 2022, data en què hi haurà la cita mundial de les X Jornades Mundials de la família a Roma.

L'experiència de la pandèmia ha posat en relleu el paper central de la família com a Església domèstica i la importància dels llaços comunitaris entre les famílies, que fan de l'Església una «família de famílies» (AL 87). El Papa anima a oferir la bellesa i l'alegria de l'amor familiar a un món ferit, i per això un dels objectius d'aquest any és conscienciar els joves de la importància de la formació en la veritat de l'amor i el do de si mateixos, amb iniciatives dedicades a ells.

El papa Francesc comença la seva exhortació apostòlica recordant-nos que: «el desig de família roman viu, especialment entre els joves, i això motiva l'Església. Com a resposta a aquest anhel, l'anunci cristià relatiu a la família és veritablement una bona notícia» (AL1).

Sens dubte el matrimoni, és la forma desitjada de convivència per a la majoria de les persones, una gran part d'elles arriba a bon port. Si mirem les estadístiques, podem veure que dels matrimonis contrats l'any 1995, tant civils com canònics, un 35% s'havia divorciat vint anys després. Per això ens encoratja el Sant Pare quan ens diu: «En el món actual també s'aprecia el testimoni dels matrimonis que no sols han perdurat en el temps, sinó que continuen sostenint un projecte comú i conserven l'afecte. Això obre la porta a una pastoral positiva, acollidora, que possibilita un aprofundiment gradual de les exigències de l'Evangeli» (AL39).

Però no podem menystenir «el creixent perill que representa un individualisme exasperat que desvirtua els vincles familiars i acaba per considerar cada component de la família com una illa, fent que prevalgui, en certs casos, la idea d'un subjecte que es construeix segons els seus propis desitjos assumits amb caràcter absolut» (AL33). Una de les

conseqüències d'aquest fet és que avui la natalitat extra matrimonial a Espanya supera el 45%, i a Catalunya s'apropa al 50%.

Tot això, unit amb un conjunt de bones intencions, però fonamentades en idees equivocades ens porti a preguntar-nos: Què espera l'home de la dona, i la dona de l'home? Avui!

La perspectiva materialista ens diu: poden esperar, plaer i suport mutu, ja sigui físic, material o emocional, en la societat hedonista, quan sorgeixen incomprensions, l'ésser humà tendeix a la infidelitat, que és la causa d'una gran part dels trencaments matrimonials.

La visió catòlica del matrimoni ens diu: la parella ha de treballar de forma conjunta per assolir la felicitat, i que el plaer no és el fi, sinó un subproducte del seu amor; però en la vida hi hauran també moments difícils, i per superar-los tindran l'ajuda de Déu.

En un món, ens diu el papa Francesc, on: «les tensions induïdes per una cultura individualista exagerada de la possessió i del gaudi generen dins de les famílies dinàmiques d'intolerància i agressivitat. Voldria afegir el ritme de vida actual, l'estrès, l'organització social i laboral, perquè són factors culturals que posen en risc la possibilitat d'opcions permanents» (AL33). Sortosament s'han anat abandonat actituds masclistes del passat, especialment en l'àmbit familiar; però tot i els avanços en la igualtat, resten en molts entorns de l'estructura econòmica, política i social del país, estils d'actuació clarament masculins.

La dona veu il·lusionada com els avanços en el món laboral i professional son cada vegada més importants per a ella. Així en les declaracions de renda de l'any 2016, formulades per les llars familiars, en un 33,6%, el sou de la dona, ja era superior al de l'home.

A la vegada hi ha un gran nombre de persones, que fruit d'aquelles bones intencions, fonamentades en males idees que dèiem abans, estan convençudes que ambdós sexes no es diferencien; el que junt amb la autonomia més gran de les dones, han conduït a la pèrdua del sentit i el valor de la diferència, i per tant de la complementarietat entre home i dona.

És evident que la masculinitat i la feminitat són reals i profundament diferents: sentim, pensem, parlem, afrontem la realitat des de punts de vista diversos, amb sensibilitats i prioritats diverses. Els homes i dones podríem viure més feliços comprendre'ns i estimar-nos millor mútuament, organitzar millor el món, si reconeguéssim les nostres diferències. No s'ha d'oblidar que som l'espècie més sensual de la naturalesa, i que, sota la superfície de l'entusiasme mutu de l'ésser humà, es troben dos continents separats i submergits d'atracció, apreciació i desig.

El sant Pare ho descriu amb elegància i profunditat espiritual en el capítol quart de la exhortació, on segueix el cant de la caritat de sant Pau.

Per això, si les joves parelles es compreguessin una mica millor, el camí de l'autèntic amor seria més planer. Estimem les nostres diferències físiques; però sols podrem estimar les nostres diferències de personalitat, ment, valors i sensibilitat, si hem

aconseguit reconèixer-les i comprendre-les. S'han de tenir presents aquestes contradiccions, que comporten la incomprensió mútua, constituint un sorral on s'encallen un gran nombre de matrimonis.

Per evitar-ho és necessari que en les nostres activitats adreçades a la pastoral de la joventut, i en l'acompanyament de les joves parelles, treballem per tal que, tant noies i dones, com nois i homes, aprenguin primer a conèixer-se ells mateixos, per després saber comprendre les diferències vers l'altre.

Avui, com ens diu el Sant Pare, més que mai, necessitem acompanyar tant el jovent, com els matrimonis joves, en el camí de la vida il·luminat per la llum de Crist, de saber veure les coses des de diferents punts de vista, i comprendre la igualtat de valor de les persones d'ambdós sexes i la seva reciprocitat en la diferència, i així poder millorar la nostra societat i l'Església.

Anunciar l'Evangelí

Jesús «Fill de Déu» en l'Evangelí de Marc

MARC MAJÀ I GUITU

*prevere del bisbat de Solsona
vicari general*

Una de les escenes més dramàticament paradoxals de la passió s'esdevé al peu de la creu: just després de la mort de Jesús, el centurió, “quan veié la manera com havia expirat, digué: ‘És veritat: aquest home era Fill de Déu’” (Mc 15,39). Anorreament màxim i confessió plena s'abracen desconcertantment: el crit i l'expiració definitius de Jesús són recollits pel testimoni creient d'un pagà. La transcendència d'aquest moment suposa una fita en l'últim tram de l'Evangelí de sant Marc (un no jeu que, després de la seva mort, reconeix Jesús com a “Fill de Déu”) i tal fita permet i suggereix una lectura del conjunt d'aquest Evangelí a la recerca d'altres fites similars, a saber: usos del títol de “Fill de Déu” aplicats a Jesús. Això és el que ens proposem de fer, de forma molt sumària, amb aquestes línies.

L'Evangelí de sant Marc s'inaugura precisament amb aquesta capçalera: “Comença l'evangelí de Jesús, el Messies, Fill de Déu” (1,1). S'ha dit, amb raó, que usant aquest expressió (“Fill de Déu”) des de bon començament, l'evangelista ha volgut posar tota la seva narració sota la llum d'aquest títol cristològic. O dit d'una altra forma: recurrent els camins del text de Marc, el lector podrà anar descobrint si tal títol de filiació divina es pot aplicar, o no, a aquest tal Jesús.

És així com, pocs versets enllà, Marc relata breument el baptisme de Jesús, però amb una brevetat que tanmateix no vol perdre una dada essencial: “una veu digué des del cel: Tu

ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut" (1,11). És a dir: no és només que el cronista del document indiqui, a mode d'etiqueta gairebé adjudicada des de l'exterior, que "Jesús és el Fill de Déu" (com podia semblar en el primer verset evangèlic), ara és Déu mateix (la veu celestial) que s'adreça en segona persona a Jesús per dir-li "Tu ets el meu Fill" i, encara, "el meu estimat; en tu m'he complagut". Narrador bíblic i Déu mateix concorden en identificar Jesús com a "Fill".

Després del Baptisme, el títol de "Fill de Déu" sembla quedar-se submergit en el Jordà i, de fet, només apareix literalment dos cops i, encara, en boca dels dimonis que, a la presència de Jesús, i com resistint-se a la seva acció alliberadora, xisclen "Tu ets el Fill de Déu"(3,11) i "Per què et fiques amb mi, Jesús, Fill del Déu altíssim?" (5,7). Allò que els deixebles que acompanyen Jesús (i, en la figura d'ells, els lectors de l'Evangeli) encara estant descobrint i assimilant, es deixa entreveure, com a fuga que s'escapa del xoc entre el Bé i el Mal, en el crit del Maligne.

No serà fins al capítol 9, quan s'hagi travessat ja l'equador del conjunt de la narració evangèlica amb la confessió messiànica de Pere, que apareixerà de nou el títol que ens ocupa. A la muntanya de la transfiguració, quan Pere, Jaume i Joan quedaran coberts d'un núvol davant la presència resplendent de Jesús, acompanyat per Elies i Moisès, se sentirà una veu del cel declarant: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo" (9,7). Novament, i és la segona vegada, és Déu mateix qui confirma la filiació divina de Jesús. I hi afegirà l'actitud que cal tenir amb ell: "escolteu-lo". Els tres deixebles presents (i els lectors amb ells) estan cridats aquí a fer un pas endavant en l'assimilació de tal veritat evangèlica. Una veritat, la del "Transfigurat" reconegut per l'autoritat divina com a Fill, que, no obstant, caldrà no separar de la incomprensible profecia sobre la futura mort i resurrecció de Jesús (9,9-10).

Des de la muntanya de la transfiguració, el títol de "Fill de Déu" ja no tornarà a sentir-se més en vida de Jesús. L'Evangeli de Marc, però, brinda una significativa aproximació inversa a tal títol: Getsemaní. En efecte, en la trista i solitària pregària d'aquella darrera nit, Jesús s'adreça a Déu en aquests termes: "Abba, Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols" (14,36). Aquell Déu que per dues vegades havia esquinçat el cel amb la seva veu per declarar que Jesús era el seu "Fill", ara, en aquesta hora dramàtica i decisiva, és invocat precisament amb les paraules que més expressen tal filiació: "Abbà, Pare". Ja no és el Pare que anomena "Fill" al seu primogènit, és aquest qui, des de l'abisme d'aquella hora extrema, implora a Déu amb aquell vocatiu que només ell pot adreçar-li amb propietat plena: "Abbà". Màxima fusió entre la súplica punyent ("tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa") i l'abandonament confiat en Déu ("però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols"). La filiació divina de Jesús no és la de la lògica humana (funcionant a base de privilegis, com el Temptador pretengué en el desert, Mt 4 i Lc 4) sinó la del lliurament total a la voluntat del Pare.

I d'aquest lliurament filial explicitat en la intimitat de Getsemaní, arrenca el que serà ja el darrer camí de Jesús: "Tot s'ha acabat. Ha arribat l'hora: el Fill de l'home és entregat a les

mans dels pecadors. Aixequen-vos, anem!” (14,41-42). Un camí que culminarà en la foscor del Gòlgota, on Déu Pare romandrà mut (fins al punt que Jesús cridarà amb tota la força: “Déu meu, Déu meu, per què m’heu abandonat?” 15,34) i el Fill morirà extenuat (“llançà un gran crit i va expirar” 15,37). Així mor Jesús i, amb Ell, la filiació divina que l’Evangeli semblava adjudicar-li, sembla morir també. Tanmateix, just en aquest moment, apareix com un llamp lluminós la confessió de fe del centurió que, “quan veié com havia expirat, digué: -És veritat, aquest home era Fill de Déu” (15,39). Inversió de rols, canvi complet de circumstàncies, però pervivència d’allò essencial: ja no és Déu des del cel qui declara que Jesús és el seu Fill estimat, ni són les aigües del Jordà o el núvol de la transfiguració el que embolcalla l’escena, és un simple centurió (un pagà, un estranger) qui, enmig de la cruesa del moment, quan la fúria mortal ha completat la seva feina, ara travessa amb les seves paraules la cortina que separa la terra del cel per elevar-hi el que és el seu reconeixement creient, el primer que s’esdevé després de la mort de Jesús: “aquest home era Fill de Déu”.

És fins aquí (la confessió del centurió) fins on l’Evangeli de sant Marc ha agafat de la mà el lector i l’ha cridat a recórrer un camí discipular, a través de diverses fites, per tal d’ajudar-lo a descobrir i creure en Jesús, el “Fill de Déu”. Un camí inaugurat en el mateix títol de “l’evangeli de Jesús, el Messies, Fill de Déu” (1,1); revestit amorosament d’autoritat divina en el baptisme (1,11); confirmat davant la presència dels tres deixebles a la muntanya de la transfiguració (9,7); arribat a la tensió extrema de Getsemaní en la imploració del Fill al Pare (14,36); i finalment ressorgit de la destrucció total, gairebé a mode de preanunci de la resurrecció, en el reconeixement creient del centurió (15,39).

Certament, i aquesta és la conclusió d’aquestes ratlles, els evangelis permeten ser llegits des de perspectives ben diverses. La narració de sant Marc, amb l’ús sobri però significativament dosificat al llarg de l’evangeli del títol de “Fill de Déu”, brinda una bellíssima invitació a la fe i al seguiment de Jesús, a través d’unes fites que, tot descrivint el camí creient dels deixebles, porten el mateix lector al llindar de la fe en Ell.

Homilia del primer diumenge de Quaresma

IGNASI M. FOSSAS

prior del monestir de Santa Maria de Montserrat

Gènesi 9:8-15 / 1 Pere 3:18-22 / Marc 1:12-15

Les lectures de la missa acostumen a seguir una línia creixent que comença amb l'Antic Testament, continua amb un salm, fa com un replà amb una lectura del Nou Testament i culmina amb l'Evangeli. Avui, però, el cim crec que es troba més aviat en la segona lectura, la del NT, que avui es de la 1ª carta de sant Pere, de manera que el conjunt forma com una V invertida. M'explico.

Comencem amb un fragment del llibre del Gènesi que fa referència al diluvi i a l'aliança que Déu va fer amb Noè i amb els seus fills. Els termes d'aquesta aliança son clars. Diu Déu: la vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi... El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meva aliança entre jo i la terra. Déu confirma, amb aquestes paraules el seu compromís de salvació amb la humanitat. Però l'experiència de moltes persones arreu del mon, entre altres coses per causa de la pandèmia que estem vivint, però no només per això, no sembla desmentir aquesta aliança de Déu? Comencem la pujada; no veiem pas el cim i el camí més aviat es fa costerut. Ens acompanya el salmista que ens anima a parlar amb Déu a cor obert, directament, sense falsos respectes. El fragment del salm 24, que hem cantat responsorialment, començava dient: *Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins*. Ens sortiria espontani d'afegir algun verset de collita pròpia, com per exemple: "i és que, Senyor, de vegades els vostres camins costen molt d'entendre. No havies dit que la vida no seria mai més exterminada per l'aigua del diluvi? I les inundacions que hi ha, periòdicament, en diversos lloc del planeta? I aquesta epidèmia que ens porta de corcoll, que ens ha fet modificar tants costums, que ha paraitzat moltes activitats, que ha provocat la mort de tanta gent i una malaltia dolorosa a molts d'altres? Les paraules del salmista ens ajuden en el camí: *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre*. Com si diguéssim: no ens abandoneu, Senyor, no ens deixeu desamparats en aquest moment crític. I de cop i volta apareix el cim amb la segona lectura, que és treta de la 1ª carta de sant Pere. L'autor anuncia, breument, que Crist morí i ressuscità (*per l'Esperit fou retornat a la vida*). Diu tot seguit que els qui creuen en Crist participen també de la seva mort i de la seva resurrecció. En aquest món hi participen pel sagrament del baptisme i quan arribi la fi dels temps hi participaran plenament en la vida del ressuscitat. També explica que l'aigua del diluvi prefigurava el baptisme. Es com si Déu ens volgués dir: mireu, jo soc fidel a la meva

aliança. Però el signe de l'arc en els núvols, l'aliança de l'AT, encara era un signe imperfecte. Veient el sofriment de la humanitat, me'n vaig compadir i per consolar-vos i guarir-vos definitivament del pecat i de la mort, vaig enviar el meu Fill Jesucrist que va ser clavat a la creu, morí i fou sepultat, ressuscità al tercer dia i ara seu a la meva dreta. I amb la seva resurrecció vaig donar-vos, també, l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida.

La litúrgia de la Paraula ha acabat amb la proclamació de l'evangeli, que avui ha estat breu perquè sant Marc escrivia amb un estil mes aviat sobri i concís. És com la baixada des del cim, que no es fa de cop sinó que va planejant suaument. Hi veiem Jesús empès al desert per l'Esperit, temptat per Satanàs i assistit pels àngels. Després l'evangelista deia que Jesús es presentà a Galilea predicant una Bona Nova, una bona notícia: *Ha arribat l'hora i el Regne de Déu es a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.*

Germans i germanes: en el desert on moltes persones els toca de viure per força en aquests moments, Déu no ens hi deixa sols. Jesucrist hi és amb nosaltres, lluita amb nosaltres i per nosaltres, pateix amb els qui pateixen, plora amb els qui ploren, busca amb els qui busquen, i els àngels que el servien a Ell també ens fan costat. Tinguem confiança en el Senyor, que es bondadós i recte... que encamina els humils per sendes de justícia i els ensenya el seu camí.

Fem el camí de la Quaresma i el camí de tota la nostra vida, juntament amb Jesús. Ell ens sosté en els moments de prova, Ell ens alimenta amb el pa de l'eucaristia que és el seu Cos, Ell ens lliura el seu Esperit Sant per donar-nos força i vigor. I esperem amb una joia plena de deler espiritual, la Santa Pasqua (RB 49,7). Amén!

Deixebles de l'Evangeli

50 anys de l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí Alanis

DAVID CODINA PÉREZ

*prevere del bisbat d'Urgell
secretari general i canceller*

El diumenge 31 de gener de 1971 la Catedral Basílica de Sta. Maria de La Seu d'Urgell acollia l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí i Alanis (*El Milà 1928-+Barcelona 2009) de mans del llavors Nunci del Papa Mons. Luigi Dadaglio.

Mons. Martí erigí les noves institucions de renovació manades pel Concili Vaticà II, i l'aplicà treballant per una Església missionera, misteri de comunió i poble de Déu; austera i servidora dels pobres; Església compromesa amb l'ecumenisme; Església defensora i promotora de la dignitat de la persona i de la seva llibertat religiosa; Església sense afany de poder sinó servidora de tots. Una Església que volia aplicar la Doctrina social a totes les situacions. Ell va ser agosarat en alguns temes nous: formació del clergat, vocacions vingudes de fora, missió en món rural, turisme, reorganització econòmica diocesana i de les Parròquies, així com de les rectories i de l'acció social envers les necessitats més grans; sense oblidar l'obertura del procés de martiri dels sacerdots diocesans.

Com a prevere jove treballà molt a Tarragona en temes de Doctrina de la fe, d'ensenyament i escoles diocesanes. I ja de bisbe a més del treball diocesà, cooperà lleialment amb l'arquebisbe metropolità Josep Pont i Gol i els altres Bisbes de Catalunya, com el Cardenal Narcís Jubany, Mons. Josep M. Guix i l'Arquebisbe Ramon Torrella, especialment en el Seminari Interdiocesà. La Santa Seu el nomenà Administrador Apostòlic de Solsona (1975 –1977). Va ser coautor del document de l'episcopat català “Arrels cristianes de Catalunya”. Fou també membre del Comitè Executiu de la CEE i treballà a Migracions i a Mitjans de Comunicació social, creant a la Diòcesi Ràdio Principat, i les Revistes “Església d'Urgell” i “Urgellia”. Participà en el Concili Provincial Tarraconense (1995) i alertà sobre els progressismes, sense caure en mans dels conservadorismes. Governà amb fermesa i clarividència la Diòcesi, amb suavitat de formes, i defensà les llengües minoritàries catalana i aranesa. No volgué fer unes Memòries per no deixar malament persones o institucions. Sabé sempre guardar secrets.

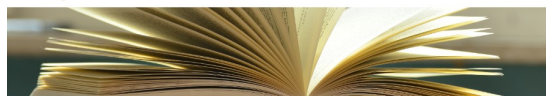
Va ser un home d'Estat. El Bisbe d'Urgell exerceix aquesta prerrogativa de ser Copríncep d'Andorra amb el President de la República Francesa. Fou una de les dimensions més destacades del pontificat de Mons. Joan Martí perquè és molt única, ja que no hi ha cap

més Bisbe –tret del Papa- que tingui l'obligació d'acompanyar un País, servint-lo com a Cap d'Estat. Quan prengué possessió com a Copríncep (17.3.1971) havia d'exercir tots els poders conjuntament amb el Copríncep francès. No era pas fàcil. Va servir el Principat amb intel·ligència, prudència i molta generositat, com un Copríncep totalment disponible i servicial, i es pot destacar que anà al davant del procés constitucional amb el Copríncep francès, François Mitterrand, com també amb el Consell General de les Valls i amb les persones que van intuir aquell gran moment històric, únic, per al Principat d'Andorra. Ell, doncs, va poder culminar la Constitució democràtica Andorrana, i n'estava ben orgullós, de l'aprovació i l'acceptació del poble andorrà en el referèndum del 14.3.1993.

Martí Alanis va ser un home bo, senzill, afectuós, amb ànima alegre i amic dels amics. Fidel a la pregària, a la missa i a la lectura espiritual. Sempre cordial amb tothom. Estimava els sacerdots, els laics, els religiosos i la gent dels pobles. Coneixia en concret la geografia de la Diòcesi. El Senyor va voler que morís l'11 d'octubre de 2009, al moment en què junts, a l'hospital, en silenci, Mons. Vives i Mons. Martí seguien, a través de la televisió, la cerimònia de canonització de Sant Francesc Coll i altres quatre sants. Un moment intens de comunió episcopal. I amb el Papa, ells dos units, sols a l'habitació, seguien les lletanies dels sants. I el Senyor va escoltar la seva pregària, i els sants van venir a buscar-lo. L'Església quan acomiada un fill difunt prega dient: *“Ajudeu-lo sants de Déu, sortiu a rebre'l àngels del Senyor, acolliu la seva ànima i presenteu-la a l'Altíssim!”*. I així s'esdevingué, en aquell 11 d'octubre, dia de l'entrada en la Vida eterna de l'Arquebisbe Joan.

A la pàgina web del Bisbat d'Urgell: www.bisbaturgell.org i al canal youtube del Bisbat trobareu un bonic vídeo que la delegació diocesana de mitjans de comunicació ha editat sobre la seva figura.

Al cel sigui i ens ajudi en el nostre camí com Església diocesana!

Rentar els peus

...capaç de conèixer, estimar i dialogar

CARLES MUÑIZ PÉREZ

prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

delegat diocesà de joventut

Aquests dies he estat llegint els informes de la Fundación SM (@Fundacion_SM) i d'Oxfam – Intermon (@OxfamIntermon), i a través d'ells he pogut tenir una mirada respecte la joventut i el món que compartim.

Penso que per a la nostra pastoral és bo que tinguem en compte que els moviments i associacions de defensa i protecció de la natura són dels més ben valorats per la joventut de Catalunya, amb un 7,39.

Aquesta és una qüestió molt actual i té un fort ressò entre els adolescents i els joves, sobretot aquelles notícies a nivell internacional sobre l'emergència climàtica i les crides a actuar per part d'organismes supranacionals. No és només quan l'afectació és global, cal recordar que és una de les principals preocupacions en l'àmbit més local i proper de la joventut.

El capítol tercer d'aquesta Carta encíclica planteja una arrel humana de la crisi ecològica, perquè hi ha una manera d'entendre la vida i l'acció humana que s'ha desviat i que contradiu la realitat fins a danyar-la.

Aquest capítol avança aprofundint en tres eixos: la creativitat i el poder de la tecnologia; la globalització del paradigma tecnocràtic; i la crisi i les conseqüències de l'antropocentrisme modern.

És just alegrar-se davant dels avenços tecnològics, i entusiasmar-se enfront de les àmplies possibilitats que ens obren aquestes constants novetats, perquè la ciència i la tecnologia són un meravellós producte de la creativitat humana donada per Déu.

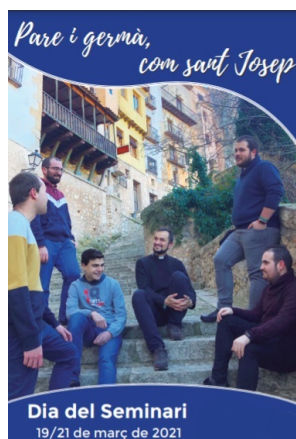
El problema fonamental és la manera com la humanitat ha assumit la tecnologia i el seu desenvolupament junt amb un paradigma homogeni i unidimensional. Cal evitar la idea d'un creixement infinit o il·limitat, que ha entusiasmat tant economistes, financers i tecnòlegs. Suposa la mentida de la disponibilitat infinita dels béns del planeta, que mena a espremer-lo fins al límit i més enllà del límit.

Proposo que la cultura ecològica sigui una mirada distinta, un pensament, una política, un programa educatiu, un estil de vida i una espiritualitat que conformin una resistència davant l'avanç del paradigma tecnocràtic.

Si la crisi ecològica és una eclosió o una manifestació externa de la crisi ètica, cultural i espiritual de la modernitat, no podem pretendre guarir la nostra relació amb la natura i l'ambient sense guarir totes les relacions bàsiques de l'ésser humà. Convido a valorar cada persona humana, i així reconèixer a l'altre. Per a una adequada relació amb el món creat no fa falta afeblir la dimensió transcendent, la seva obertura al "Tu" diví.

Alegrem-nos de les nombroses vocacions de científics, i dels seus esforços que han aportat alternatives per a un desenvolupament. I preguntem-nos en mans de qui està i pot arribar a estar tant poder?

Si voleu aprofundir en aquesta mirada renovada podeu deixar-vos acompanyar per la iniciativa de les Ecoparròquies, promoguda per Justícia i Pau.

Reclinats sobre el pit del Senyor

Pare i germà, com sant Josep

SALVADOR BACARDIT

*prevere de l'arquebisbat de Barcelona
rector del Seminari Conciliar*

El rentament de peus dels deixebles en el aquell sopar de comiat i l'explicació del gest per Jesús mateix mostren el compromís del Senyor com a servidor: «Vosaltres em dieu «Mestre» i «Senyor», i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que soc el Mestre i Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres ho heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet» (Jn.13,13-15).

Si el servei és el compromís del Senyor, també els sacerdots, com a col·laboradors i deixebles seus, han de ser uns autèntics servidors.

El Seminari cal que sigui una veritable escola de servei. Els estudis, la pregària, la convivència, la pastoral, tot s'ha d'orientar a forjar personalitats que entenguin i visquin el servei com a únic poder.

«No us heu de fer dir mestres, perquè de mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans» (Mt. »3,8).

El futurs preveres s'han de preparar per a ser servidors d'unes comunitats cristianes que tinguin la fraternitat com a principal lligam.

Jesús, coneixedor de la temptació dels seus deixebles de buscar una autoritat que no estigués fonamentada en el servei, els fa un clar advertiment: «Ja sabeu que els que figuren com a governants de les nacions les dominen com si fossin amos, i que els grans

personatges les mantenen sota els seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor i qui vulgui ser el primer que es faci l'esclau de tots; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com rescat per tothom» (Mc.10,42-45).

Tal com s'indica en el «Pla de formació sacerdotal. Normes i orientacions per a l'Església a Espanya»: «La vida del Seminari és una escola de seguiment de Crist, un temps privilegiat per deixar-se educar per Ell amb la finalitat d'aprendre a donar la vida per Déu i pels germans» (num. 22).

També ens recorda aquest «Pla de formació sacerdotal» que «Jesús ha assumit la condició de Servent fins a la mort (cf. Fl.26-8). La figura i l'acció del Servent és una prefiguració d'allò que Ell realitzarà en favor de la humanitat al llarg de tota la seva existència i en plenitud sobre l'arbre de la creu. Jesús Servent comparteix compassivament el dolor i la mort i carrega sobre seu, com anyell innocent, el pecat del món per a guarir-nos amb les seves ferides i obtenir la justificació de tots, constituït aliança del poble i llum de les nacions» (num. 104).

Com tots sabem, el papa Francesc ha establert aquest any especialment dedicat a sant Josep, amb motiu dels 150 aniversari de la declaració de sant Josep com a patró de l'Església Universal. Sant Josep, però, també és el patró del Seminari, i per això aquest any se'ns proposa especialment com a model de servei i fidelitat.

En el Dia del Seminari, sota el lema d'aquest any: Sacerdot, Pare i germà, com sant Josep, procurem la nostra col·laboració i la nostra pregària perquè siguin molts els joves que segueixin la crida del Senyor a ser uns bons sacerdots, humils servidors dels germans.

Un bisbe ens parla

Creure de tot cor

+SALVADOR GIMÉNEZ VALLS

bisbe de Lleida

Constantment parlem de les qüestions importants de l'ésser humà. En converses de cafè, escoltant una conferència o llegint un llibre afloren les preguntes vitals de cada persona. Dialoguem o volem indagar sobre el treball, la societat, l'educació, l'oci o la sexualitat. Encara que mantinguem posicions diferents generalment ens agrada l'intercanvi d'opinions i ens sembla enriquidora l'aportació d'idees i experiències dels nostres semblants.

També posem sovint a debat els plantejaments sobre la fe, la religió, l'Església o la coherència de la vida cristiana. I això, als creients, ens obliga a donar raó del que sustenta

la nostra vida, a purificar les nostres motivacions, a repensar o demanar disculpes per les nostres limitacions o incoherències i a tractar d'anunciar amb goig la nostra fe. Ens alegra, a més, ajudar els nostres interlocutors perquè es qüestionin la seva vida i s'acostin a la persona de Jesucrist. Ho fem com l'oferta de sentit que ens presenta l'evangeli, sense coaccionar ningú i respectant la consciència de l'altre.

Per a molta gent que coneixem o que ens trobem pel carrer la fe és una qüestió fonamental: se la prenen molt seriosament, s'esforcen per adherir-se a Jesucrist, es lamenten de les seves pròpies incorreccions i els agrada ser tractats sense cap mena de discriminació. La fe els ha enriquit la seva vida, que es concreta en un gran servei als altres, sobretot als qui més sofreixen i tenen necessitat d'atenció. Tots coneixeu cristians compromesos en millorar la vida dels altres, que no amaguen les seves motivacions i són un gran exemple de disponibilitat. Tant de bo que cada dia augmentés en nombre i en qualitat el servei que des de moltes plataformes i comunitats s'ofereix a tota la societat.

Creure és un acte autènticament humà. No és contrari ni a la llibertat ni a la intel·ligència de la persona posar la confiança en Déu i adherir-se a les veritats revelades per Ell. Per descomptat que la gràcia va davant d'aquesta disposició humana i l'inicia, l'acompanya i jutja l'actuar de cadascú. Creure és també un acte eclesial. La fe de l'Església precedeix, engendra, condueix i alimenta la nostra fe, fent compatible la dimensió personal i la comunitària. Ens donem suport els uns als altres per fer el bé i ens acollim a l'Església com a mare de tots els creients.

No pretenem fer gala de la nostra fe amb un plus que ens fa sentir superiors als altres. Això seria contrari a l'essència d'aquesta confiança i adhesió a les veritats de Jesús de Natzaret. Volem manifestar la nostra joia per aquest suport fonamental que ens impulsa a ser solidaris amb els qui més sofreixen i que trobem al llarg de la nostra vida. La fe no ha passat de moda ni és una antigalla per guardar en el bagul dels records; no és una característica de persones febles o incultes; no està reservada només per a determinades èpoques o moments de la nostra vida. La fe ens acompanya sempre, ens fa viure alegres i esperançats i augmenta la nostra caritat.

M'ha impressionat la lectura de l'obra del sacerdot txec, Tomás Halík, titulada *Paradojas de la fe en tiempos postoptimistas*, on se'ns demana no reduir la fe a un mer compliment de les veritats ni a una cosa rebuda en la nostra infantesa, sinó que hem d'experimentar el "cristianisme del segon alè", l'esforç personal i continuat per concretar i canalitzar la fe, l'esperança i la caritat.

Hem vist, hem llegit
In memoriam. +Jaume
Traserra

JOSEP MARIA VILASECA i RIBALTA

prevere del bisbat de Solsona
rector de la parròquia de Tàrraga

El diumenge 7 de febrer, va tenir lloc la presentació del llibre “*In memoriam. +Jaume Traserra*”. El bisbe Xavier Novell va fer la presentació, a la sala del Palau episcopal Bisbe Lasala, en directe, pel canal youtube del Bisbat de Solsona.

Aquest és un llibre homenatge al qui fou bisbe de Solsona del 2001 al 2010. El bisbe Xavier ha estat l'ànima i promotor principal d'aquesta obra, que juntament amb un grup de persones, hem volgut retratar aquest gran eclesiàstic català. Amb el nostre agraïment pel seu gran mestratge espiritual, intel·lectual i pastoral.

La publicació arriba en el segon aniversari de la mort del bisbe Jaume, el 25 de gener de 2021. Una obra amb una edició molt acurada, agradable i digne d'una persona definida com «tot un senyor», en el sentit més profund i positiu de l'expressió.

Val la pena començar llegint el prefaci del Bisbe Xavier, on dona una àmplia visió del contingut del llibre, definit per ell mateix com un retrat de l'obra i la figura del bisbe Jaume, en la vessant de figura pública, no tant com una biografia.

Els autors som persones que vam col·laborar amb el Bisbe Jaume en el seu pontificat a Solsona i també algunes altres de la seva llarga etapa a Barcelona.

Aporta una gran proximitat i vivés els escrits personals del mateix bisbe Jaume, amb records de joventut i alguns fragments del seu testament espiritual.

Després del prefaci del Bisbe Xavier, podem llegir els textos inèdits del bisbe Jaume en l'etapa de Roma, amb records com a seminarista i de la seva ordenació.

La part de l'arxidiòcesi de Barcelona recorda les facetes d'estudiant, de secretari general, de bisbe i vicari parroquial, de canonista, professor i jutge.

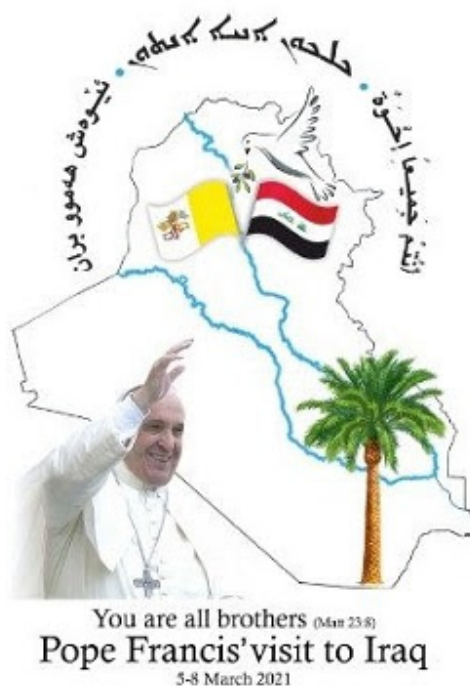
La part més extensa és la que recorda la seva tasca pastoral a la diòcesi de Solsona: el seu ric i savi magisteri recordat pel Bisbe Xavier, l'organització de la cúria, el treball amb les vocacions i el seminari, l'estil en la seva visita pastoral, la preocupació per la formació dels preveres, el restabliment del diaconat permanent, l'aposta clara i decidida per la nova evangelització i pels laics, la institució de l'orde de les verges, i el seu interès pel patrimoni cultural.

Amb el títol «Ha arribat l'hora» podem llegir uns fragments del seu testament espiritual on descobrirem la profunditat, l'espiritualitat i la fonda vivència interior del bisbe Jaume, que s'anava preparant «per a ben morir».

Finalment l'obituari, amb les homilies del bisbe Xavier, tant en la missa exequial a Granollers, com en la missa funeral a la catedral de Solsona. Així com uns articles d'homenatge que es van publicar amb motiu de la seva mort.

La biografia, amb les dates més senyalades, posa punt i final al llibre.

Un homenatge merescut per un bon i savi pastor de la diòcesi de Solsona.

“Senyor us encomanem el viatge del papa Francesc a l'Iraq a partir del 5 de març. Que el vostre Esperit Sant estigui en els seus gestos i paraules, i en el cor dels que el troben i l'escolten, perquè es difonguin els dons d'alè, consol, de la trobada entre diferents ètnies, cultures i religions, amb el compromís de realitzar passos valents de reconciliació i de col·laboració pel bé comú”.

“Que l'Església a l'Iraq rebi consol, llum i força per no cansar-se mai de teixir nous llaços de germanor i de pau”.

“Senyor, allibereu l'Iraq i els països de l'Orient Mitjà de l'odi i la violència’.